

мати справу сучасні менеджери. Той факт, що саме воно активізувало увагу вітчизняних учених до стратегічного аспекту управління, підкреслює М. Володькіна: „Невизначеність факторів зовнішнього середовища й динамічність ринків України обумовлюють на сьогодні значну актуальність використання концепції стратегічного управління” [3, с. 9]. Цієї думки дотримується й О. Виханський: „Провідною ідеєю, що відбиває сутність переходу від оперативного управління до стратегічного, є ідея необхідності перенесення центру уваги вищого керівництва на оточення для того, щоб відповідним чином і вчасно реагувати на зміни, які відбуваються в ньому” [4, с. 29].

Вчений-економіст І. Ансофф у своїй монографії „Нова корпоративна стратегія” також підкреслює, що стратегічні рішення, головним чином, пов'язані із зовнішніми проблемами компанії [1, с. 29]. Причому і він, і О. Виханський справедливо й чітко звертають увагу на людський фактор як критичний ресурс у стратегічному управлінні. І. Ансофф, відзначаючи, що стратегія виникає у зв'язку зі зміною умов функціонування компанії, вказує на дві проблеми, які вона повинна вирішити: як правильно вибрати напрям майбутнього розвитку серед багатьох варіантів, до того ж таких, які не завжди правильно сприймаються; як використовувати енергію великої кількості людей, щоб прискорити рух у цьому напрямку [1, с. 165]. Саме команда творчих людей здатна забезпечити таке бачення ситуації і таку реакцію на неї, яка дозволить або вирішити проблеми, або розробити план докорінного реінжинірингу і цілей, і засобів розвитку організації. У науковій літературі виділено кілька підходів до визначення сутності та змісту стратегічного управління, більшість із яких відображено в практичному менеджменті (див. табл. 1).

Незважаючи на відмінності в теоретичних підходах, можна сказати, що всі вони відносно визначення терміну „стратегічне управління” спрямовані у майбутнє.

Отже, узагальнюючи приведені визначення, можна сказати, що стратегічним є управління, яке, спираючись на персонал, орієнтує підприємство на гнучке регулювання своєї поведінки для досягнення конкурентних переваг на ринку і стратегічних цілей у довгостроковому періоді.

Список використаних джерел

1. Ансофф І. Новая корпоративная стратегия / И. Ансофф. – Спб.: Питер, 1999. – 416с.
2. Вейл П. Искусство менеджмента / Вейл П. // В кн.: Д.Я. Райгородский Психология руководства. – Самара: Изд. Дом „Бахрах-М”, 2005. – 768 с.
3. Володькіна М. Стратегический менеджмент / Володькіна М. – К.: Знання-Прес, 2002. – 152 с.
4. Виханський О. С. Стратегическое управление / О.С. Виханський – М.: Изд-во Моск. ун-та, 1995.—296с.

Бакай Галина Віталіївна,

студентка спеціальності 8.03060101 “Менеджмент організацій і адміністрування (за видами економічної діяльності)” економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Покотильська Н.В.

УПРАВЛІННЯ ВИРОБНИЦТВОМ ПРОДУКЦІЇ ГАЛУЗІ РОСЛИННИЦТВА

Агропромисловий комплекс поєднує багато галузей народного господарства, інтегрованих загальним завданням, забезпечення країни продовольством та сільськогосподарською сировиною. Сюди входять галузі, які спеціалізуються на виробництві сільськогосподарської продукції, її переробці та реалізації.

Першочерговими завданнями розвитку АПК у сучасних умовах можна вважати такі: неухильне підвищення добробуту народу; зростання економіки; забезпечення населення продовольством по доступними цінами; продовольча незалежність країни [3].

На всіх етапах розвитку сільського господарства одним із основних напрямів є виробництво продукції рослинництва, а обґрунтування заходів щодо його стабілізації і підвищення ефективності - загальнодержавним завданням.

Рослинництво є комплексною галуззю сільського господарства, від розвитку якої залежить розвиток інших галузей, особливо тваринництва, оскільки кормова база останнього створюється переважно в цій галузі.

Рослинництво - це важлива частина агропромислового комплексу, галузь, яка є основою сільськогосподарського виробництва. Рівень розвитку рослинництва свідчить про раціональне використання землі і продуктивного потенціалу сільськогосподарських рослин. Воно потребує досконалого управління так як забезпечує задоволення потреб населення в продуктах харчування і промисловість в сировині.

Проблема ефективного управління сільськогосподарським виробництвом, зокрема галуззю рослинництва, за сучасних умов виходить на перше місце серед інших. Вирішення цієї проблеми – це формування реального добробуту населення країни, підвищення її продовольчої безпеки.

Управління виробництвом завжди мало велике значення у розвитку суспільства, та його роль особливо зросла в умовах ринку. Існує багато чинників, що підвищують значимість управлінської діяльності, зокрема:

- зростання масштабів виробництва та якісні зрушення економіки;
- ускладнення соціально – економічних зв'язків у виробництві;
- прискорення науково – технічного прогресу, використання досягнень, що стає одним із головних завдань у будь-якій галузі;
- посилення концентрації та спеціалізації, розширення кооперування і комбінування у виробництві;
- перехід від екстенсивних до інтенсивних форм ведення господарства;
- розширення можливостей менеджменту завдяки загальному зростанню рівня розвитку, розвитку науки управління, використанню комп'ютерної техніки.

Управління – це та ланка, де організуються, трансформуються і реалізуються економічні закони суспільства, визначаються форми організаційно-економічних відносин, його регіональні аспекти, виробляються форми і силові методи функціонування підприємств і закупівельних організацій [1].

Управління – це цілеспрямована дія на об'єкт з метою змінити його стан або поведінку у зв'язку зі зміною обставин. „Управляти – означає вести підприємство до його мети, витягуючи максимум можливостей з існуючих ресурсів”.

Ефективним можна лише таке управління, яке успішно розв'язує проблеми економіки з урахуванням визначення напрямів аграрної політики.

Виробництво рослинницької продукції є постійною задачею всіх господарюючих суб'єктів аграрного сектору та спрямоване на формування ринку продовольства.

Ефективність розвитку рослинництва формується під впливом багатьох чинників, зокрема ґрунтово-кліматичних, технологічних, біологічних та інших, проте найбільшого впливу завдає процес управління та правильне керівництво.

Система керування - сукупність форм, з допомогою яких на практиці реалізується процес управління. До таких форм можна віднести суб'єктів управлінської діяльності, зв'язок між ними, мету, функції, методи, технічні прийоми управління та інше [2].

Отже, важливим завданням сучасних менеджерів та керівників є забезпечення призупинення спаду аграрного виробництва та подальший його розвиток. Це можна забезпечити поєднанням зусиль держави, управлінців, фахівців та працівників підприємств усіх форм власності і господарювання. Важливо підвищувати зацікавленість працівників у своїх високих кінцевих результатах діяльності, приймати обґрунтовані управлінські рішення, забезпечувати належний контроль за їх виконанням, та за всією виробничою, господарською та фінансовою діяльністю господарств.

Список використаних джерел

1. Завадський Й.С. Менеджмент: підруч. Т.1. / Й.С. Завадський. - К.: УФІМБ, 1997. - 543 с.
2. Покотильська Н.В. Конспект лекцій з навчальної дисципліни «Менеджмент і адміністрування» (модуль 2. «Менеджмент») для студентів навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів за галуззю знань 0306 «Менеджмент і адміністрування» на пряму підготовки 6.030601 «Менеджмент» / Н.В. Покотильська, О.М. Деренко. – Кам'янець-Подільський: Подільський державний аграрно-технічний університет, 2013. – 91 с.
3. Саблук П.Т. Продовольча безпека України / П.Т. Саблук // Економіка АПК -2009.-№10.-С.3-7.

Бакун Альона Олегівна

студентка спеціальності 5.03050401 «Економіка підприємств» Кам'янець-Подільського коледжу харчової промисловості НУХТ,

м. Кам'янець-Подільський,

Науковий керівник: к.е.н Толстопятова Д. Г.

СИСТЕМА ОБЛІКОВОГО І АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Розкриття історичних аспектів становлення і розвитку облікової системи підприємства покладено в основу вивчення сутності понять, термінів і явищ, що широко застосовуються в країнах з розвинутою ринковою економікою, з метою їх адаптації до вимог сучасного рівня розвитку вітчизняної економіки. Визначальна роль обліку та звітності в процесі управління підприємством підкреслюється вітчизняними теоретиками бухгалтерського обліку та фахівцями світової школи. Сучасна облікова система повинна відповідати стратегічним цілям підприємства. Тому при її побудові до уваги слід брати не тільки внутрішні фактори мікросередовища, але й враховувати вплив зовнішніх факторів макросередовища. Такий підхід можливо реалізувати на базі концепції стратегічного обліку. На основі проведених досліджень визначено, що стратегічний облік - це облікова система, яка включає фінансовий й управлінський облік, стратегічне планування й контролінг. Вона адаптована до сучасних умов зовнішнього середовища і дозволяє внутрішнім та зовнішнім користувачам приймати стратегічні рішення [1, с.89].

Актуальність проблеми вдосконалення обліково-аналітичного інформаційного забезпечення прийняття управлінських рішень з метою розв'язання економічних проблем зумовлена сучасним станом національної економіки. Враховуючи міжнародний досвід, теоретичні засади, стандарти бухгалтерського обліку та фінансової звітності, виділяють не тільки загальні групи користувачів облікової інформації, а й групи конкретних економічних проблем та варіанти оптимальних рішень, які вони можуть приймати на основі цієї облікової інформації [2, с. 40]

Обліково-аналітична система – це система, що ґрунтується на даних оперативного, статистичного, фінансового і управлінського обліку, включаючи оперативні дані, і використовує для економічного аналізу статистичну, виробничу, довідкову та інші види інформації. Тому обліково-аналітична система виконує збір, опрацювання та оцінку всіх видів інформації, що використовується для прийняття управлінських рішень на макро- і мікрорівнях. Система обліково-аналітичного забезпечення є складовою загальної системи управління. Її суть полягає в об'єднанні облікових та аналітичних операцій в один процес, виконання оперативного мікроаналізу, забезпеченні безперервності цього процесу і використанні його результатів для формування рекомендацій для прийняття управлінських рішень. Загальну методологію і нормативні положення обліку і аналізу удосконалюють для раціонального використання в єдиній обліково-аналітичній системі.

Основними завданнями обліково-аналітичної системи підприємства є: аналіз діяльності підприємства за вказаними напрямками; облік господарських операцій за цільовими напрямками на базі бухгалтерського обліку з додаванням не фінансових показників; контроль за використанням матеріальних та нематеріальних ресурсів, за правильним відображенням усіх господарських операцій на етапах планування, обліку та за достовірністю аналітичних даних; планування діяльності підприємства, зокрема господарських операцій; видів діяльності: операційної, інвестиційної, фінансової, податкової; центрів відповідальності та підприємства загалом; формування аналітичних бюджетів як джерел акумулювання планової, облікової